

רע"פ 8338/13 - קסלסי צחי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8338/13

לפני:

ה牒:

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בירושלים, מיום 13.11.2013, בעפ"ת 13-09-8112, שניתן על-ידי כב' השופט הבכיר א' כהן

עו"ד כרמית תירם; עו"ד נחמי פיינבלט בשם המ牒:

החלטה

1. לפניו בבקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית-המשפט המחויז בירושלים (כב' השופט הבכיר א' כהן), בעפ"ת 13-09-8112, מיום 10.11.2013. בפסק דין, דחה בית המשפט המחויז, את ערעורו של המ牒, על פסק דיןו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופטת מ' קסלסי), בתת"ע 1595-10-12, מיום 11.7.2013.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המ牒 הוגש דוח המהווה כתוב אישום, במסגרתו יוכשה לו עבירה של נהייה בשכירות, לפי סעיפים 39(א) ו-64(3)(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], בצוירוף תקנה 169א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

עמוד 1

בכתב האישום נטען, כי ביום 14.9.2012 בשעה 01:55 לערך, נהג המבוקש ברכב, ברחוב הנבאים 82 פינת רחוב רואל וולנברג, בירושלים, בהיותו שיכור. זאת, לאחר שבבדיקת שכבות שנערכה למבוקש באמצעות מכשיר "ינשוף", נמצא כי ריכוז האלכוהול בגופו עומד על 305 מיקרוגרם, בליתר אחד של אויר נשוף.

הדיון בבית משפט השלום לטעורה

3. בהכרעת דין, מיום 4.7.2013, הרשע בית משפט השלום לטעורה בירושלים (להלן: בית המשפט לטעורה), את המבוקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום. למעשה, הוצטצמה ריבועת המחלוקת לשאלה בזדמת, והוא – האם עברו 15 דקות בהן המבוקש לא אכל ולא שתה, עובר לביצוע בדיקת "הינשוף", כנדרש. בית המשפט לטעורה קבע, כי בדיקת "הינשוף" החלה בשעה 02:20, כאשר במהלכה, ביצע המבוקש שתי נשיפות תקינות (מבחינת נפח הנשיפה): הראונה בשעה 02:32 (להלן: הבדיקה הראשונה), והשנייה בשעה 02:37. עוד נקבע, כי לכל אורכה של הבדיקה (02:20-02:37) לא אכל המבוקש ולא שתה, ומכאן ששאלת חלוף רביע השעה, רלבנטית לבדיקה הראשונה בלבד.

בית המשפט לטעורה קבע, על-בסיס עדויותיהם של מפעיל "הינשוף" ושל המבוקש, כי אכן חלפו 15 דקות, כדברי, לפני ביצוע הבדיקה הראשונה. בעדותו, תיאר מפעיל "הינשוף", כי טרם ביצוע הבדיקה הוא נוהג לנחל שיחה עם הנבדק, במשך מספר דקות, בה הוא "מסביר לו את זכויותיו ואור עושם את הבדיקה". מכך הסיק בית המשפט לטעורה, כי סביר להניח שהמבוקש היה תחת השגחתו של מפעיל הבדיקה, כאשר במהלך הבדיקה, הוא לא שתה ולא אכל, עוד לפני השעה 02:20.

מנגד, טען המבוקש בעדותו, כי לאחר שעוכב למטרת בדיקת השכבות, הוא "הרטיב את הפה כמעט מיז תפוזים". ואולם, מאחר שה מבוקש עצמו גרס, כי שתיית המיץ הייתה במכוניתו, עוד טרם שהחלה בדיקת "הינשוף", נקבע כי גם אם יש אמת בטענה זו, הרי שמלילא התרכשה לגימת המיץ בטוויח העולה על 15 דקות מביצוע הבדיקה הראשונה. זאת, בשלות לב לכך שה מבוקש הספיק להכשיל את בדיקת "הנשיפון", לפחות מ-8 פעמים, לצאת מרכבו, ולבצע בדיקת מאפיינים, ורק לאחר מכן עבר לחזקתו של מפעיל "הינשוף". לפיכך, נמצא כי גם הבדיקה הראשונה, נערכה לפי הנהלים וכנדרש, ועל כן הורשע המבוקש בעבירה אשר יוחסה לו.

בית המשפט לטעורה הדגיש, כי לשם קביעת תקינותה של הבדיקה הראשונה, והרשעתו של המבוקש, הוא לא נדרש לעודותה של השוטרת בת אל סיידו, אשר עיכבה את המבוקש לצורך בדיקתו, ואשר בעודותה "נפלו פגמים מהותיים". זאת, "כל עוד קיימות ראיות אחרות מכירעות המעידות על אשמתו של הנאשם לטפל סביר", ובמקרה דנן, אכן התקיימו ראיות אחרות, כאמור, ولكن הורשע המבוקש בעבירה שיוחסה לו.

4. בגזר הדיון מיום 11.7.2013, הושטו על המבוקש עונש של פסילה מלאהיך או לקבל רישיון נהיגה למשך 23 חודשים (שנתיים בניכוי חודש פסילה מינימלית); -6 חודשים פסילה על תנאי מלאהיך או לקבל רישיון נהיגה, לתקופה של שלוש שנים.

5. המבוקש ערער על עצם הרשותו ועל חומרת העונש לבית המשפט המחויז בירושלים. בפסק דין, מיום 10.11.2013, הבהיר בית המשפט המחויז, כי הערעור נסב על מצאי עובדה ומהימנות, וכי אין מקום להתערב בקביעותיו של בית המשפט ל汰בורה. לפיכך, נדחה הערעור על הכרעת הדיון. באופן דומה נדחה הערעור על גזר הדיון, משנוכח, כי לא התקיימו נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה מעונש המינימום הקבוע בחוק, בעניינו של המבוקש.

הבקשה לרשות ערעור

6. ביום 9.12.2013, הגיש המבוקש, באמצעותiae-coh, עו"ד כרמית תירם ועו"ד נחמי פינבלט, את בקשה לרשות הערעור המנוחת לפני. בבקשתו חוזר המבוקש על אותן טענות, שהועלו בפני בית המשפט ל汰בורה ובפני בית המשפט המחויז. לטענת המבוקש, עניינו מעורר סוגיות עקרוניות הנוגעות לאופן בו על בית המשפט לנוהג שעה שתקיןתה של בדיקת "הינשוף" מוטלת בספק; וכן לצעדים שראוי שבית המשפט ינקוט כאשר מסתבר כי נמסרה לו, על-ידי איש אכיפת חוק, עדות שהיא פגומה מוסרית. בנוסף, תוקף המבוקש את הממצאים העובדיים עליהם מבוססת הכרעת הדיון, וטען כי היא, וכן אישורה בפסק דין של בית המשפט המחויז, גורמים לו לעוות דיון.

דיון וכרכעה

7. לאחר שעינתי בבקשת רשות ערעור ובנספחיה, נחלה דעתני כי דינה של הבקשה להידוחות.

הלכה מלפנים היא בשיטת משפטנו, כי בבקשת רשות ערעור תתקבלנה במסורתה, וכן במקרים המעוירים שאליה משפטית נכבה או סוגיה ציבורית רחבה היקף, החורגת מעניינים של הצדדים לבקשתה, וכן במקרים יוצא דופן בהם קיימים חשש כי לבקשתו נגרם עיוות דין או אי-צדק (רע"פ 13/7579 אבו קוידר נ' מדינת ישראל (26.1.2014); רע"פ 13/5959 לאור נ' מדינת ישראל (21.1.2014); רע"פ 13/8875 ביטון נ' מדינת ישראל (12.1.2014)).

הลכה למעשה, עוסקת הבקשה המנוחת לפני, בהשגה על מצאי עובדה ומהימנות, וככזו היא מהוות ניסיון ל"מקצה שיפורים", בנוגע לטענות שכבר הועלו בפני בית הערכאות הקודמות. כבר נקבע, פעמים רבות, כי הлик ערעורי נוסף אינו יכול לדור במסגרת האכסניה של בקשת רשות ערעור (רע"פ 6032/13 שלבתה נ' י"ר הוועדה המקומית לתכנון ולבניה טבריה (19.1.2014); רע"פ 13/6615 שוויקי נ' מדינת ישראל (29.10.2013); רע"פ 13/5629 פלאה נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה- עיריית מג'דל העמק (15.10.2013)).

ברי כי, בנסיבות אלו, עניינו של המבוקש אינו עומד בתנאים הנדרשים למתן רשות ערעור, שהוא אינו מעורר כל סוגיה עקרונית החורגת מעניינים של הצדדים לבקשתה, או מעלה שיקולי צדק העולמים כדי עליה לקבלתו. מטעם זה, דין הבקשה להידוחות.

8. אשר על כן, ומלא מצאתו כי קיימת הצדקה לדון בעניינו של המבוקש, "בגלגול שלישי", הנהני דוחה את

הבקשה למתן רשות ערעור.

ניתנה היום, ט' באדר א התשע"ד (9.2.2014).

שפט
